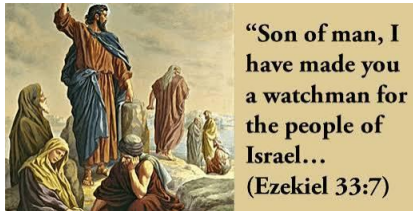

บทเทศน์และข้อคิด วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 23 เทศกาลธรรมดา ปี A

อสค 33:7-9 / รม 13:8-10 / มธ 18:15-20

“ความรักแท้ ไม่ใช่การปล่อยกันไปตามยถากรรม แต่คือการกล้าช่วยกันกลับบ้าน”

“ถ้าฉันเห็นพี่น้องกำลังเดินไปทางเหว แล้วฉันเจ็บ เพราะไม่อยากมีปัญหา—นั้นอาจไม่ใช่ความรัก แต่อาจเป็นความเห็นแก่ตัวที่แฝงตัวกลายเป็นความสุภาพ”

“อย่ารักกันด้วยความเจ็บ”

(อยากเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟัง)

ชายคนหนึ่งขับรถบนถนนภูเขา ทันใดนั้น รถคันหนึ่งสวนมา คนขับลดกระจกแล้วตะโกนสุดเสียงว่า “ควายยยย!” ชายคนนี้ได้ยินปั๊บ...เลือดขึ้นหน้า “อยู่ดี ๆ มาด่ากันได้อย่างไร!” เขารีบลดกระจก ตะโกนสวนกลับไปทันทีว่า “แกนั่นแหละ...ควาย!” แล้วก็ขับต่อไปด้วยความสะใจ... พอพ้นโค้งไปไม่ถึงร้อยเมตร เขาต้องเหยียบเบรกสุดแรง! เพราะกลางถนนมี ฝูงควายกำลังข้ามถนนอยู่จริง ๆ คนที่เขาคิดว่ากำลัง “ด่า” แท้จริงกำลัง เตือนเพื่อช่วยชีวิตเขา - บางครั้ง ปัญหาของเราไม่ใช่ไม่มีใครเตือน แต่คือเราตีความทุกคำเตือนว่าเป็นการโจมตี และบางครั้งปัญหาที่หนักกว่านั้นคือ คนที่รักเรา...ไม่กล้าเตือนเรามากแล้ว - บางครั้งสิ่งที่เราเข้าใจว่าเป็น ‘คำด่า’ อาจเป็น ‘คำเตือน’ และบางครั้งคำพูดที่ทำให้เราเจ็บที่สุด อาจเป็นคำพูดที่ช่วยชีวิตเราไว้ก็ได้”

1. พระเจ้าตรัสว่า “เราแต่งตั้งเจ้าให้เป็นยาม” — อสค 33:7-9

บทอ่านแรก พระเจ้าตรัสกับเอเสเคียลว่า “เราแต่งตั้งเจ้าให้เป็นยามเฝ้าพงศ์พันธุ์อิสราเอล” คำว่า “ยาม” สำคัญมาก ในเมืองโบราณ ยามจะยืนบนกำแพงเมือง เขามองเห็นสิ่งที่คนข้างล่างยังมองไม่เห็น ถ้าศัตรูกำลังมา หน้าที่ของยามไม่ใช่คิดไปว่า

“อย่าเตือนเลย เดี่ยวชาวบ้านเครียด”

“อย่าพูดเลย เดี่ยวเขาไม่ชอบเรา”

“เรื่องของเขา เราอย่ายุ่งเลย”

ไม่ใช่เลย! ถ้า “ยาม” มองเห็นอันตรายแล้วไม่เป่าแตร ความเจ็บของเขาอาจทำให้คนตาย พระเจ้าจึงตรัสอย่างหนักหน่วงว่า ถ้าเจ้าเห็นความชั่วแล้วไม่เตือน เราจะถามเจ้าเรื่องชีวิตของเขา นี่แหละแทงใจเรามาก เพราะว่า วันนี้เราอาจกำลังอยู่ในสังคมที่ชอบกล่าวว่า “ชีวิตใครชีวิตมัน” - “อย่ายุ่งเรื่องคนอื่น” - “ขอแค่นี้ไม่ทำก็พอ” แต่พระคัมภีร์บอกว่า “ไม่พอ”

-ถ้าเราเห็นลูกกำลังหลงทาง—เรามีหน้าที่พูด

-ถ้าเห็นเพื่อนกำลังทำลายครอบครัว—เรามีหน้าที่ช่วย

-ถ้าเห็นความอยุติธรรม—คริสตชนมีหน้าที่ส่งเสียง

-ถ้าเห็นคนอ่อนแอถูกเหยียดหยาม—พระศาสนจักรไม่มีสิทธิ์เงียบ

แต่มีคำถามสำคัญว่า **เราจะต้องพูด และพูดอย่างไร?**

2. นักบุญเปาโลให้คำตอบ — “จงเป็นหนี้ในความรัก” — รม 13:8-10

บทอ่านที่สอง งดงามมาก เปาโลบอกว่า เราไม่ควรเป็นหนี้ใคร นอกจากหนี้อย่างหนึ่งที่ใช้เท่าไรก็ไม่มีวันหมด คือ “หนี้ที่จะต้องรักกัน” เพราะบัญญัติทั้งหมดรวมอยู่ในคำเดียวว่า “จงรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง”

นี่คือกุญแจของบทอ่านวันนี้ พระเจ้าไม่ได้สั่งให้เราไปจับผิดคนอื่น ไม่ได้ตั้งเราเป็นตำรวจศีลธรรม พระองค์ตั้งเราเป็น พี่น้อง ดังนั้น ก่อนจะเตือนใคร ให้ถามตัวเองก่อนว่า “ฉันกำลังพูดเพราะรักเขา หรือพูดเพราะอยากชนะเขา?” สองอย่างนี้ต่างกันมาก

-ถ้าเราพูดแล้วรู้สึกสะใจที่เขาหน้าแตก นั้นอาจไม่ใช่ความรัก

-ถ้าเราพูดความจริงเพื่อทำลายชื่อเสียงเขา นั้นไม่ใช่การตักเตือนแบบคริสตชน

เพราะ **ความจริงที่ไม่มีความรัก กลายเป็นอาวุธได้ และความรักที่ไม่มีความจริง ก็กลายเป็นคำโกหกได้เช่นกัน** คริสตชนต้องยึดถือทั้งสองอย่างไว้พร้อมกัน **ความจริง + ความรัก**

3. แล้วพระเยซูเจ้าทรงสอนวิธีปฏิบัติเมื่อเผชิญความขัดแย้ง – มธ 18:15-20

พระวรสารวันนี้ น่าทึ่งมาก ถ้าพี่น้องทำผิดต่อเรา เราต้องทำกับเขาอย่างไร? พระเยซูเจ้าไม่ได้ตรัสว่า “เอาไปโพสต์ก่อน!” – ไม่ได้ตรัสว่า “ตั้งกลุ่ม LINE แล้วเล่าให้ทุกคนฟัง!” – และไม่ได้ตรัสว่า “เล่าให้สิบคนฟังก่อน แล้วค่อยไปคุยกับเจ้าตัวเป็นคนสุดท้าย!” แต่พระองค์ตรัสว่า “จงไปตักเตือนเขาตามลำพัง” นี่ตรงข้ามกับโลกปัจจุบันอย่างน่าตกใจ ทุกวันนี้ บางครั้ง คนสุดท้ายที่รู้ว่าเรามีปัญหากับเขา คือเจ้าตัวเอง! เราสามารถบอกเพื่อน, บอกญาติ, บอกกลุ่ม LINE, บางทีบอก Facebook, แต่ไม่เคยบอกกับเขาโดยตรง!

วันนี้พระเยซูเจ้าทรงนำเสนอ “**บันไดแห่งการคืนดีเมื่อมีความขัดแย้งกัน**”

หนึ่ง – คุยกันสองคน...ถ้ายังไม่ได้ผล

สอง – พาคนที่ไว้ใจได้ไปช่วยพูดคุย...ถ้ายังไม่ได้ผลอีก

สาม – ให้ชุมชนเข้ามาช่วย

สังเกตว่า เป้าหมายไม่ใช่ “ทำอะไรให้คนผิดแพ้”

แต่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ถ้าเขาฟังท่าน ท่านก็ได้พี่น้องกลับคืนมาแล้ว”

คำว่า “ได้พี่น้องกลับคืนมา” นี้แหละคือหัวใจสำคัญ เป้าหมายของพระศาสนจักรไม่ใช่ผลิตผู้ชนะกับผู้แพ้ แต่คือจุดประสงค์คือทำให้คนที่แตกแยกขัดแย้งกัน กลับมาเป็นพี่น้องกันอีกครั้ง

4. โลกวันนี้ต้องการสิ่งนี้เหลือเกิน

มองโลกของเราวันนี้ เรามีเทคโนโลยีสำหรับ “การสื่อสาร” มากที่สุดในประวัติศาสตร์ แต่เราอาจกำลัง พุดคุยกันน้อยลง – เราส่งข้อความข้ามโลกได้ในเสี้ยววินาที แต่บางครั้งใครครวญ คนอยู่โต๊ะเดียวกันกลับไม่คุยกัน – การเมืองแบ่งคนให้แตกแยก – สงครามทำให้มนุษย์มองอีกฝ่ายเป็นศัตรู – social media ทำให้เราตัดสินคนที่เราแม้ไม่เคยพบหน้าตาได้ภายในไม่กี่วินาที

โลกไม่ขาด ความคิดเห็น แต่โลกขาด การสนทนาที่เกิดจากความรัก

และนี่คือพันธกิจของพระศาสนจักร พระศาสนจักรต้องไม่เป็นสถานที่ที่คน “สมบูรณ์แบบ” มารวมกัน แต่ต้องเป็นสถานที่ที่ คนไม่สมบูรณ์แบบ เรียนรู้ที่จะให้อภัยกัน

ชุมชนวัดที่ไม่มีความขัดแย้ง อาจไม่มีอยู่จริง แต่ชุมชนวัดที่มีความขัดแย้ง แล้ว ยังรักกัน ยังพูดกัน ยังให้อภัยกัน และยังเดินไปด้วยกัน นั่นต่างหากคือโฉมของ พระศาสนจักรที่โลกต้องการเห็น

5. และพระวรสารวันนี้จบด้วยประโยคทิ้งดงามที่สุด

พระเยซูเจ้าตรัสว่า **“ที่ใดมีสองหรือสามคนชุมนุมกันในนามของเรา เราอยู่ที่นั่นท่ามกลางเขา”** ปกติเราชอบใช้ประโยคนี้นี้พูดถึงการสวดภาวนา แต่ลองดูบริบทแท้จริง พระเยซูเจ้ากำลังตรัสเรื่อง ความขัดแย้ง การตักเตือน การคืนดี และการได้พิน้อง กลับคืนมา นี่ทำให้ประโยคนี้นี้ลึกซึ้งมาก พระเยซูเจ้าไม่ได้ประทับอยู่เฉพาะในวัดที่สวยงาม บางครั้งพระองค์อยู่ที่ โต๊ะอาหารในบ้าน เมื่อพอกับลูกที่ไม่พูดกันมานานยอม นั่งคุยกัน - พระองค์อยู่ในห้องเล็ก ๆ เมื่อสามเอย์คำว่า **“ผมขอโทษ”** - พระองค์อยู่ตรงนั้น เมื่อเพื่อนสองคนที่เคยผิดใจกันและเลิกถามว่า **“ใครผิด?”** แล้วเริ่มถามว่า **“เราจะกลับมารักกันได้อย่างไร?”**

สรุปข้อคิดในภาพรวมสำหรับวันอาทิตย์นี้

บางทีหลังมิสซาววันนี้ พระเจ้าอาจไม่ได้ขอให้เราทำอะไรยิ่งใหญ่เลย พระองค์อาจขอเพียงว่า โทรศัพทหนึ่งสาย, ข้อความหนึ่งข้อความ, คำขอโทษหนึ่งคำ, การให้อภัยหนึ่งครั้ง, หรือการสนทนาที่เราผลัดวันมานาน และก่อนจะจบมิสซาและกลับบ้าน พ่ออยากฝากคำถามเพียงคำถามเดียวว่า **“มีใครไหมที่พระเจ้ากำลังรอให้ฉัน ‘ไปหาเขา’ แทนที่จะ ‘พูดถึงเขา’?”** เพราะบางครั้ง... การรัก ไม่ใช่การเจียบ และการเตือนก็ไม่ใช่การพิพากษา ถ้าเราเตือนเพราะต้องการให้เขากลับมา ไม่ใช่ต้องการให้เขาแพ้ จำเรื่องชายบนถนนภูเขามาเมื่อต้นเรื่องได้ไหม? บางครั้งคนที่ตะโกนเตือนเรา อาจไม่ใช่ศัตรูของเราเลย เขาอาจเป็นคนที่ มองเห็นสิ่งที่เราเองยังมองไม่เห็น ดังนั้น วันนี้ ถ้ามีใครเตือนเราอย่าเพิ่งตอบว่า **“แกนั่นแหละควาย!”** เพราะบางที ข้างหน้าเราอาจเผชิญฝูงควายมีอยู่จริง ๆ! และบางที เสียงที่เราไม่อยากฟังที่สุด อาจเป็นเสียงที่พระเจ้ากำลังใช้...

เพื่อช่วยชีวิตเรา อาแมน (ขอให้มีความสุขวันพระเจ้า - วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนดัจจอน์ ลาดพร้าว กรุงเทพฯ)